

Jeg vil gerne starte med at fortælle jer et eventyr – selvom jeg ikke rigtig ved om det kan kaldes et eventyr, når jeg selv har oplevet det.

Det var en dag – en dejlig sensommereftermiddag i 2007 jeg sad og læste i et dameblad – et Søndag, som jeg havde arvet fra min søster.

Og tænk jer, i det blad var der en artikel – et interview – med en dame der var frivillig på et hospice. Jeg var selv lige blevet frivillig i maj måned på et hospice . Ej – hvor spændende – tænkte jeg. Hvordan mon de gør på andre hospicer? Det ville jeg gerne vide ! Tilslut i artiklen var der en mailadresse, så fluks sendte jeg en mail og fluks kom der en mail tilbage, hvor damen spurgte om hun ikke måtte få mit telefonnummer, for så kunne vi rigtig tale sammen !!!!

Og vi talte og vi talte og der kom breve med mange informationer. Men der var jo bare lige det, at det var dejligt nok med breve, det ville også være dejligt at besøge hinanden. Damen boede langt fra , hvor jeg boede, så det var ikke ligetil. Pludselig skrev damen, at hun gerne ville komme på besøg ! Ih hvor blev jeg glad ! Damen havde også en mand, han fik lov til at komme med.

Jeg skyndte mig, at invitere formanden for mit hospices støtteforening han skulle sandelig også sige goddag til den dame der kom rejsende langvejs fra og havde sin mand med. Vi talte og vi drak kaffe og vi talte, men tænk jer, det viste sig, at damen havde penge med !! Formanden for støtteforeningen blev så glad, for nu kunne man få lavet det sådan, at patienter der ikke kunne komme hen i Flygelstuen og høre musik og sang de kunne nu ligge i sengen og se og høre det hele i fjernsynet. Hvilken lykke !

Nå – men damen rejste hjem og hun tog manden med. Der blev talt lidt og sendt lidt breve og det var alt sammen fint nok, men der var jo bare stadigvæk det med de andre hospicer. Hvad havde de der ? Og hvordan gjorde de ? Det vidste man ikke rigtigt.

Så blev der talt med kloge hoveder og der blev diskuteret og der blev tænkt og til sidst blev der sendt breve ud med indbydelser til at komme til Øresundskysten. Og de kom strømmende fra hele landet ! Men så blev der også talt meget igen. Til sidst blev det besluttet, at man kunne stifte en forening, hvor alle frivillige fra alle Danmarks hospicer kunne blive medlemmer. Som sagt så gjort. Der blev holdt generalforsamling og der blev stemt og der blev nedsat en bestyrelse og på den måde fik vi Danmarks fineste lille forening, med de fineste medlemmer, der året rundt arbejder som ildsjæle på landets hospicer.

Var det ikke et rigtigt eventyr?

Og se nu her – vi har stadigvæk Danmarks fineste lille forening , hvor medlemmerne går til netværksmøder og årsmøder og udveksler erfaringer med hinanden. (selvom alle tænker, at deres hospice er det bedste og der gør vi det på den rigtige måde)

TAK fordi jeg har måttet være med i alle de år.

TAK til alle de søde frivillige jeg har mødt.

TAK til alle jeg har siddet i bestyrelse med.

TAK Hans fordi du har fået Kunstnere i Hospice op at stå, så jeg har mødt alle de dejlige musikere, sangere, fortællere.

TAK